

ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΦΙΛΟΦΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Φιλ. 1B'. Εκδίδεται δις τοῦ μηρός. Er' Αθήναις, τὴν 15 Φενρουαρίου 1848. Τόμ. Α'.

ΛΕΙΠΑ.

Διήγημα Ἰνδικὸν,

Τπὸ Α' Ρ'. Ρ'.

(Ἔις φυλλάδιον ΙΑ').

Θ'.

Ο Δεύτερον ἐπανελθών εἰς τὸν οἰκόν του, τὸν εὗρε πλήρη τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν τῆς Λαζαρίχεως, συρρέοντων εἰς προσκύνησιν τοῦ ἐπιτρέψυντος Μαχαρεῖρου, καὶ αἱ ἐπίσημοι αὗται ἐπισκέψεις ἀξιωματικῶν μικρῶν καὶ μεγάλων, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν, δὲν ἐπαυσαν οὐδὲ στιγμὴν μέχρι τῆς ὥρας τοῦ μεγαλοπρεποῦς δείπνου, εἰς δὲν συνήλθον πολλοὶ τῶν προύχοντων.

Ο δυστυχῆς Ἰράς κατετήκετο ὑπὸ ἀνυπομονησίας. Οἱ δρθαλμοὶ του ἦσαν ἐρυθροὶ, τὰ μέλη του ἐνίστε ἐσκριπτῶν νευρικῶν, περιεφέρετο ἀνησύχως ἄνω καὶ κάτω, εἰσήρχετο εἰς τοῦ πατρός του τὴν αἴθουσαν, καὶ στιγμὴν δὲν εὗρισκε νὰ τὸν δρμάτησῃ κατὰ μόνας. Πολλάκις ἐρένυα ἐναγωνίως τὸ βλέμμα του, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ ἐν αὐτῷ ἀπόκρισιν εἰς τὴν ἐρώτησιν ἡτις ἐπίει τὴν καρδίαν τοι, ἡτις ἐθλίβετο εἰς τὰ χεῖλη του, ἀλλὰ βωβίδην ἦν τοῦ Δεύτερον τὸ βλέμμα, καὶ μόνον πρὸς τοὺς ξένους καὶ τοὺς συνδαιτημόνας ἐξέφραζεν εὐμενὴ δεξιωσιν. Πολλάκις ἐκ τῶν συνδικαλέσσων ἐπροσπάθει νὰ μάθῃ ἀν συνέβη τι, καὶ ἀν δὲ δέσιτ ἐξωρίσθη ἢ θιανατώθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀδείτ οὐδεὶς ἔγινετο λόγος.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ δείπνου τίκουσθη αἴφνης ἐκτὸς τοῦ ἐστιατορίου λαμπρὸς ἥχος τῶν κυμβάλων καὶ τῶν σιτάρων καὶ τῶν βίρων, καὶ δλων τῶν μουσικῶν ὄργάνων ὅσα εἰσὶν ἐν γράσσει εἰς τὴν Ἰνδικὴν, καὶ ἀνοιχθεῖσης μετὰ κρότου τῆς θύρας, εἰσῆλθον ἐπισκέψιμως δύω ἀξιωματικοὶ τῆς αὐλῆς, φέροντες εἰς τὰς χειράς των πολυτελές προσκεφάλαιον ἐν χρυσοστίκτου κασμητικού, καὶ ἐπ' αὐτοῦ διάλιθον ἐγχειρίδιον, καταστήθον ἀπὸ ἀδάμαντας καὶ σμαράγδους, καὶ τὸ παρουσίασαν εἰς τὸν Βεζίρην ὡς δῶρον πεμπόμενον αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Μαχαραῦ. Ο Δεύτερον ἡγέρθη μετὰ σπουδῆς, ἐφίλησε με σέβας τὸ ἐγχειρίδιον, καὶ τὸ ἐφόρεσε εἰς τὴν ζώνην του ἡγέρθησαν δὲ καὶ οἱ συνδαιτημόνες πάντες, ἀνευφημοῦντες τὸ δόνομα τοῦ Μαχαραῦ, καὶ μακαρίζοντες τὸν Βεζίρην δι' ἐλάμβανε νέον δεῖγμα τῆς θασιλικῆς εὐνοίας.

Τέλος, πολὺ μετὰ τὸ μετονύκτιον, διελύθη τὸ δεῖπνον καὶ ἡ ὑποδοχή. Ως δὲ ὁ Ἰράς εἶδε τὸν πατέρα του μόνον, ἀμέσως ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Πάτερ! ἀνέκραζε. Τί γίνεται; κατεστράφη δὲ δέσιτ; εἶναι ἐλευθέρα νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς της;

Ο Δεύτερον ἀνεσκιρτσεν ως ἀνακαλούμενος εἰς δυσαρέστους ἰδέας, ἃς ἡ εὐωχία εἶχε μακρύνει τοῦ πνεύματός του.

— Ὁχι, . . . εἶπε, τεταραγμένος. Ὁχι, . . . δὲ δέσιτ δὲν κατεστράφη . . . ἐντελῶς ἀκόμη δὲν κατεστράφη. Ἀλλ' ησύχασον, εἰς χειράς μας τὸν κρατοῦμεν· ἴδου τὸ διάταγμα δι' οὐ διασιλεύς τὸν παύει (καὶ τῷ ἐδείκε τὸ ἔγγραφον). Άλλα καιρός δὲν εἶναι ἀκόμη νὰ φανῇ εἰς τὸ μέσον· δὲ καιρός θὰ ἐλθῃ, ὑπομονὴν μόνον ἔχει.

— Γπομονὴν, πάτερ! ή λέξις εἶναι εὔκολος. Όταν ἡ Πριττά στενάζῃ θειούθισμένη εἰς φοβερὰν φυλακὴν, οταν ζῶσα κατέβη εἰς κατοικίχν νεκρῶν, εἰς φωλεὰν ἐρπετῶν ἀκαθάρτων, οταν στερῆται τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος τῆς ἀτμοσφαίρας, οταν ἐπικαλῆται μεγαλοφώνως τοὺς φίλους της νὰ τὴν σώσωσι, καὶ ἵσως τοὺς καταρράται ὅτι τὴν ἐνεταφίασαν καὶ τὴν ἐλησμόνταν, μοὶ λέγεις θηπομονήν! Ὁχι πάτερ! Γπομονὴν ἔχω οταν πάσχω ἐγώ, δηλαδὴ οταν πάσχη ἔκεινη. Εἰς ἐμὲ ἐλπίζει ἡ δυστυχῆς, εἰς σὲ, πάτερ, ἐλπίζει, καὶ μοὶ λέγεις νὰ ἔχω υπομονήν!

— Αὔρορ πατέλον, ἀπεκρίθη δεύτερον, νομίζεις δτι ἀνθρωπὸς ως δὲ δέσιτ καταστρέψεις μὲ τοῦ στόματος τὴν πνοήν. Να!, πρέπει νὰ περιμείνῃς, καὶ πίστευσέ με, εἰς καιροὺς ὅποιοι οἱ παρόντες, εὐτυχῆς ἡ Πριττά ὅτι τὴν κρύπτουσι τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς. Εἰς θυέλλης στιγμὰς τὰ ἀδύνατα πτηνὰ καταφέγγουσιν εἰς στήλαια καὶ εἰς κοίλους βράχους. Άς μενηνή ἔκει ως νὰ αιθρίσῃ δι οὐρανός μας!

— Μὴ δυμάτης αἰνιγματωδῶς, πάτερ, ἀνέκραζεν ὁ Ἰράς μετὰ ταραχῆς. Ως πότε θὰ πρέπη νὰ μείνη ἔκει;

— Ας μείνη ... ως ἀσύριον κάν. Τπαγε τώρα καὶ σὺ, ἐτοίμασε τὴν στρατιωτικήν σου στολὴν, ἐτοίμασε τὸν καλήτερον ἱππον σου. Αύριον ἀπὸ πρωΐας θὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς τὴν μεγάλην παράταξην. Ἐκεῖ θὰ ιδῆς ισως ἀνέλπιστα πράγματα, καὶ μετὰ τὴν παράταξιν ἐλπίζω νὰ σὲ φέρω δὲδιος ν' ἀνοίξῃς τὴν φυλακὴν τῆς Πριττᾶς.

Ω Ἰράς ἀλλην ἐξήγησεν δὲ ἐζήτησεν, ἀλλὰ ριφθεὶς

πρὸς τὸν πατέρα του, κατερίλησε τὴν χεῖρά του, καὶ μετὰ ταῦτα ὥρμησεν ἔξω νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ ὅπλα του καὶ τὸν ἵππον του.

Τότε ἐμείνεν δὲ Δεῦάν μόνος. Τὸ μέτωπόν του βαθμηδὸν κατέπεσε καὶ ἐστηρίχθη εἰς τὴν παλάμην του. Τῶν ἔξωτερικῶν δὲ θορύβων βαθμηδὸν σθενυμένων, ἐντελῆς σιωπὴν ἐφηπλώθη εἰς τὸν τέως πολύκροτον τοῦτον οἶκον, ὡστε δὲ Δεῦάν ἦκουε σχεδὸν τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του. Ή σιγὴ αὕτη τὸν ἔξων γειρεψ ἐκ τῶν σκυθρωπῶν του συλλογισμῶν ὑψώσας δὲ τὴν κεφαλήν, καὶ ἴδων τὴν μόνωσίν του, ἡσθάνθη ἀόριστον ταραχήν τινα, ἀνάτιν τινα φόδον. Τότε ἀναπηδήσας ἤρχισε νὰ διατρέχῃ τὸν θάλαμον μὲ ταχέα θήματα, καὶ αἱ θορυβώδεις ιδέαι του ἔξεγένοντο δι’ ἐπιφωνημάτων ή διὰ φράσεων, αἵτινες ἔξεφευγον τὰ χεῖλα του ἀκουσίως.

— Ιδού λοιπὸν, ἔλεγε, μέρος καθ’ ἑαυτὸν καὶ μέρος μεγαλοφώνως, ιδού τὸ τέρμα πάστερι φιλοδοξίας, ιδού δὲ ἡλίος πρὸς δὲν ἀτενίζουσι χαίνοντες τῆς γῆς οἱ λαοί. Ψηλαφῶ μὲ ἄκρους τοὺς δακτύλους τὸ στέμμα, ὑψὸς δὲ ἐλύγιζον μέχρι τοῦδε τὴν ἀνδρικὴν μου ἀξίαν θέλω τὸ θέστε εἰς τοῦ μοῦ μου τὴν κεφαλήν, καὶ ως ἐταπεινούμην ἐνώπιον ἀλλων, αἱ μυριάδες θέλουσι ταπεινοῦσθαι ἐμπρός μου.—Ω! εἶναι μέγα, ἔξαισιον δώρημα ἐπὶ γῆς ή ὑπερτάτην ἀρχήν. Οἱστάμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ἀνθρωπίνης πυραμίδος εἶναι πλησιέστερος εἰς τὸν οὐρανὸν! — Ο μὴ γνωρίζων δρια εἰς τὴν δύναμιν του, οὐδὲ περιορισμὸν εἰς τὴν θέλησίν του, εἶναι συγγενέστερος πρὸς τὴν θείαν φύσιν! — Τί ἀνώτερον δέδοται εἰς τὸν ἀνθρωπὸν τοῦ νὰ διαπλάττῃ τὰ ἔθνη ἐντὸς τῶν χειρῶν του, τοῦ ν’ ἀποτυπῆ ἐπ’ αὐτῶν ως ἐπ’ ἀδρανοῦς ὅλης τῆς ἰδέας του τὴν σφραγίδα. Ἡρχισα εἰς τὸ ἀφανές μου χωρίον ως δέρματος τοῦ δάσους. ‘Η δύναμίς μου τὸ ξήθη ταχέως ως δέρμα τοῦ Ἰνδοῦ, αὔριον γίνεται ἀπέραντος ως δέρμα τοῦ οἰκεανός.... Οἱ Σεῖκαι, τὸ διηνεκὲς φόβητρόν μου, αὐτοὶ θὰ μοὶ γίνωσται τυφλὸν δργανόν. Αὔριον λοιπὸν δέρμός μου!... Ο θρόνος!... αὐτὸς δὲν ἀνέλαβον νὰ προασπίσω!... ἀφ’ οὐ νπεσχέθην ν’ ἀποκρούσω πάντα προδότην!... ἐφ’ οὐ κάθηται δὲ Σεῖρ, δὲ πρὸς ἐμὲ εὔνοιαν, φιλίαν πάντοτε δεῖξα! Μέχρι τοῦδε διέβησαν τὰ θήματά μου τρίβους πίστεως καὶ εὐθύτητος. Θὰ εἶναι τὸ τελευταῖον, θῆμα ἔγκληματος! Καὶ ἄραγε, δὲν θὰ εἶναι δέλισθηρόν; Ισταται στερεὸς δέρμός στις δέν στηρίζεται ἐπὶ ἀρτῆς; εἶναι σκήπτρου ἀξία ή χείρ ἢ μολύνει κηλίς; Καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν περιουπὴν ὅπου θεν ἀναβεβαίω δὲν θὰ μὲ περιπετῶτι φαντάσματα ἄγρια, καὶ σκοτοδινιῶντα δέν θὰ μὲ κρημνίσωσιν ἔξ αὐτῆς; Άσημον, δάστεγον, διώκοντα τύχην, δέ Κουρούκ μὲ παρέλαθε, μὲ ἐτίμησεν, δέ Σεῖρ μὲ ἀνεβίβασεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν μετ’ αὐτὸν. Καὶ, Δεῦάν, ἥδη τι μελετᾶς; Ω! εἶναι ἀπαισιά, εἶναι ἕδελυρὶ πρᾶξις. Βίς μόνους τοὺς καταχθονίους Άσούρας δύναται νὰ ἐπέλθῃ τοιαύτη ἰδέα. Άν υπάρχῃ Βοάμας ἐκεὶ ἐπάνω, δὲν δύναται νὰ μὴ τὴν τιμωρήσῃ. Μακράν ἐμοῦ τοιούτος σκοπὸς, μακράν! — Λοιπὸν,... δταν ἡ τύχη μὲ νεύη, ν’ ἀποστρέψω τὸ πρόσωπον, δταν ἡ περίστασις ἔρχηται πρὸς ἐμὲ, ή περίστασις ἡτὶς ἄπαξ ἔρχεται, νὰ τὴν ἀφήσω νὰ παρέλθῃ; Ποῦ νὰ στραφῶ; πρὸς τὸ ἀφανὲς θάλος ὅπου ἄρχει τρέμον σκότος, ή πρὸς τὸ ἐνδόξον ὑψός ὃπου τεκτάνεται κεραυ-

νός; Τίς θέλει ἐνισχύσει ή τὴν ἀνδρείαν μου ή τὴν ἀρετὴν μου; Τίς θέλει μὲ δόηγήσει;

— Εγώ! εἶπε φωνὴ γυναικεία, καὶ τὸ παραπέτασμα τῆς πλαγίας θύρας ἦν εἰδόμενον καὶ ἄλλοτε ἀνοιχθεῖσαν, ἀνυψώθη πάλιν, καὶ εἰσῆλθεν ή Λεῖλα.

— Διστάζεις, Δεῦάν-σιγγ, ἔγκολούθησε πλησίασσα· ἔχεις δίκαιον. Οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν ἀτρόμητοι δταν συλλαμβάνωσι σχέδια, ἀκατάλητοι δταν τὰ μελετῶσιν ἀλλ’ δταν ἐγγίζη τῆς ἐκτέλεσεως ή στιγμῆς, δειλιοῦν τότε. Οἱ μέχρι τέλους μὴ διστάζοντες εἶναι σπάνιοι. Οἱ μὴ διστάζοντες, λέγονται ἡρωες.

— Μὲ νομίζεις δειλόν, Λεῖλα; ἐρώτησεν δὲ Δεῦάν υπερηφάνως.

— Οταν δέλπης, Σαέζ, ἐμπρός σου τὸν κίνδυνον, ἀπεκρίθη ή Λεῖλα, εἰμι θεσαί δτι ως λέων ρίπτεσαι εἰς αὐτὸν, καὶ, δσον μέγας δὲν ἦναι αὐτὸς, δτι εἰσαι ἐπίστης ἀκαταμάχητος καὶ ἀτρόμητος. Άλλὰ τὴν τοιαύτην ἀνδρείαν δὲ σχεδιαστος τῶν Σείκων σοὶ τὴν διαφιλονεικεῖ, ως Δεῦάν. Υπάρχει δὲληη, πολὺ αὐτῆς ἀνωτέρα, τῆς ψυχῆς ή ἀνδρίζης, ἀκλόνητος, ἀδίστακτος, σιδηρῆ, εἰς πᾶσαν στιγμὴν τεθιγμένη. Αὐτὴ εἶναι ή ἀνδρεία τῶν μεγάλων καρδιῶν.

— Καὶ αὐτὴ δὲν ὑπεισθοδρομεῖ οὔτε δταν τὸ ἔγκλημα ἐγείρει ἐμπρός της τὴν ισοδόλον του κεφαλήν; ἐρώτησεν δὲ Δεῦάν.

— Άν δοιοι οι μεγάλοι ἀνδρες, ἀπεκρίθη ή Λεῖλα, δσοι διέπρεψαν εἰς τὴν γῆν, ἵσταντο πρὸ πάσης των πράξεως καὶ ἐστάθμιζον τὴν ἀξίαν της εἰς ἀκριβολόγον τοιαύτην στάθμην, ή ιστορία τοῦ κόσμου δῆλο ἐδύνατο νὰ γραφῇ ἐπὶ ἐνὸς φύλλου λωτοῦ. Δὲν κρίνω τοῦ Θεοῦ τὰς θουλάς, ἀλλὰ σοὶ λέγω τι δέλπω, Δεῦάν. Καθὼς γεννᾶται ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς νυκτὸς ή ἡμέρα, οὕτως αὐτὰ δὲ ὄνομαζεις ἔγκληματα ἐπιφέρουσι πολλάκις τὰ μέγιστα, τὰ ἄριστα τῶν ἀποτελεσμάτων. Οἱ κατακτηταὶ δσοι πληροῦσι τὴν γῆν διὰ τοῦ δόνυματός των, μυριάδας ἀθώων θυσιάζουσιν εἰς τὴν φιλοδοξίαν των, μυριάδας ἀθώων θυσιάζουσιν εἰς τὴν άλέξανδρον, — δστις ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἔφερε τὰ τρόπαια καὶ τὴν δόξαν του μέχρι τῆς πόλεως ταῦτης, — διότι δὲν ἀντῆλλαξε τὸ καταστρεπτικὸν ζίφος του ἀντὶ ποιμαντικῆς ράθδου εἰς τῆς πατρίδος του τὰ θουλά; Υπαγε, Δεῦάν Σιγγ, καὶ δίδαξε εἰς τοὺς γειτονάς μας Ἄγγλους δτι ἔγκλημα ἐπράξαν κατακρατήσαντες γῆν ἡτὶς δὲν τοῖς ἀνήκει, κ’ ἐξογγώσαντες μ’ αἷμα τὰ νάματα τοῦ Γάγγου καὶ τοῦ Ἰνδοῦ. Ισως σ’ ἐκλάδουν ἀγαθόν τινα δραχμάνα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰαγερόντου, ἀλλὰ θέλουν ἐκπλαγῆ μακράνοντες δτι εἶσαι τῆς Δαχώρας Βεζίρης. Καὶ αὐτὴ ή Δαχώρα τι θὰ ἦτον χωρὶς τινῶν ἔγκλημάτων του. ‘Ρουνζίτου, δι’ αὶ καὶ μόνα καὶ σὺ αὐτὸς τὸν ὄνομαζεις μέγαν;

— Λεῖλα, ὑπέλαβεν δὲ Δεῦάν, γυναικός ήζευρα δτι ἔχεις κάλλος, νοῦν δὲν ήζευρα δτι ἔχεις ἀνδρός, οὐδὲ λέοντος δτι ἔχεις καρδίαν.

— Εἴπειτα, ἔγκολούθησεν αὐτῇ, τίνι δικαιώματι δὲ Σεῖρ-Σιγγ ἐγείρεται ὑπεράνω σοῦ, ὑπεράνω πάντων; Διότι εἶναι υἱὸς τοῦ ‘Ρουνζίτ; Άλλ’ δὲ ‘Ρουνζίτ πῶς ἡγέρθη; ὅπως ἦλθεν ή ὥρα νὰ ἐγερθῆς σὺ αὐτός ἐπιποτῶν ἐπὶ τοῦ προκατόχου του. Άνα μία περίστασις στέλλεται πάντοτε εἰς τὴν ζωὴν ἐκάστου ἀνθρώπου στιγμάς τινας περίπταται αὐτὸν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀφίπταται. Μεταξὺ μυρίων εἰς μόνος ήζευρεις νὰ τὴν

συλλαβήῃ οὗτος εἶναι δέ μέγχις ἀνὴρ, τοὺς δὲ λοιποὺς ἀκούεις παραπονουμένους ὅτι ὅταν ἥθε δὲν τὴν ἔγνωρισαν, ὅταν παρῆλθε δὲν τὴν ἐκράτησαν οὗτοι εἶναι δὲ χυδαῖος σχῆλος.

— Εἶσαι, Λεῖλα, αὐστηρά.

— Περὶ ἔγκληματος ὁμιλεῖς. Εἶσαι βέβαιος ὅτι δισταγμός σου δὲν εἶναι ἔγκλημα; Τὴν περίστασιν ταύτην ἡξεύρεις ἀν δὲν τὸν ὄυραν δὲν τὴν ἔπειρψε, περὶ τῆς τύχης μεριμνῶν τῆς Λαχώρας; Ἡξεύρεις ἀν αἱ εὐκολίαι διὰς ἀπαντᾶς μέχρι τοῦδε δὲν εἶναι προτροπαὶ ἔκεινου;

— Παράδοξης γυνὴ, ἀνέκραζεν δὲ Δεῦάν, ἵσως τῷ εὐκολότερον πειθόμενος, διστολὴν νὰ πεισθῇ, — ἀνατρέπεις ὅλην μου τὴν καρδίαν, κινεῖς ὡς θελεῖς ὅλην μου τὴν ψυχήν.

— Εὐθυμοῦ, Δεῦάν-Σίγγη, εἶπεν ἔξερχομένην δὲ Δεῖλα, ὅτι ἔχεις εἰς χειράς σου τὴν τύχην σου, τὴν τύχην τοῦ ιοῦ σου, τὴν τύχην μου, τῆς πατρίδος σου τέλος τὴν τύχην.

Ἄφ' οὐ δὲ ἔξηλθεν, δὲ Δεῦάν κεκυριώς καὶ καταπεπονημένος, ἐρρίφθη εἰς τὴν κλίνην του νὰ κοιμηθῇ ὅλιγας ὥρας πρὸ τῆς πρωϊνῆς παρατάξεως. Ἡ κεφαλὴ του ἔφλεγεν, δὲ πόνος τῷ ἔπηλθε βαρὺς, καὶ συνέπεφερεν ὄνειρα ἀσυνάρτητα καὶ ὀδυνηρότερα τῶν ὀδυνηρῶν στέψεών του. Εἶδεν δὲτὸ δὲ Σειρ-Σίγγη τὸν ἐνέκλειε περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἀνοίξας τὸ στῆθος του τῷ ἔδεικνε διὰ πλατείας πληγῆς γυμνὴν τὴν καρδίαν του, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς αἰφνιδίως τῷ ἀπέσπασε τὴν καρδίαν, καὶ ἥθελε νὰ τὴν φάγῃ. Ἐπειτα εἶδε δὲ θηρεύων εἰς τὰ δάσον ἐδίωκεν ἔλαφον, οὗτος ἥθεν ἀσθμαίνουσα καὶ ἔπεσεν ἐμπρός του γονατιστή, καὶ δύο πύρινα δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τοὺς νοζμονας ὄφθαλμούς της ἀλλ' ἔκεινος ἔβύθισεν εἰς τὰ πλευρά της τὴν μάχαιραν, ή δὲ ἔλαφος ἔκπνεουσα ἔλαβε τὴν μορφὴν τοῦ Σειρ-Σίγγη. Άκομη εἶδεν δὲτὸ ἐπρόσφερε τὴν κεφαλὴν τῆς Πριττᾶς ἐπὶ παροψίδος εἰς τὸν Ἀδοίτ, διστασίας τῷ ἀντεπρόσφερεν ἐπὶ παροψίδος ὁμοίως τὴν κεφαλὴν τοῦ ιοῦ του Ίρα. Μυρία τοιαῦτα τέρατα διεσταυροῦντο εἰς τὴν φλέγουσαν φαντασίαν του, καὶ ἐμάστιζον τὸ πυρέσσον αἷμά του, μεταβάλλοντα τὰς ἔραχειας στιγμάς τοῦ ὑπνου του εἰς μακρὰν βάσανον.

I.

Ἄμα ἔχάραξεν δὲ αὐγὴ, δὲ Δεῦάν ἀπέσειτε τὸν τεταρχημένον καὶ ἐπίπονον ὑπνου του, καὶ ἀναπτηδήσας τῆς κλίνης του ἐνεδύθη τὴν στρατιωτικὴν του στολὴν, γιτῶν ἐν εἴδῃ θώρακος κατερχόμενον μέχρι γονάτων, ἐκ χαλκοῦ ἐπιχρύσου δικτυωτοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ κασημίριον πουφυροῦν ἱμάτιον χρυσοκέντητον. Τὴν κεφαλὴν του ἔκαλυψε μὲν χαλκοῦν πτερωτὸν κράνος, περιδεμένον μὲν λαχώριον ὑφασμα τοῦ αὐτοῦ χρώματος, εἰς τὴν ζώνην ἐπέρχεσε τὸ πολυτελές ἔγχειριδιον, τὸ δῶρον του Σειρ, καὶ λαβὼν τὴν μακρὰν χρυσούσσανον λόγχην του εἰς τὰς χεῖρας, κατῆλθε μετὰ πολυαριθμωτῶν διπαδῶν τὴν εὐρεῖαν τοῦ παλατίου του κλίμακα, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν ὡραίοτερον ὑππον τοῦ ἴππος του, κεκοσμημένον πολυτελέστατα καὶ αὐτόν. Πορφυροῦν κεντητὸν καὶ χρυσόκροτον καστηρίον, ὡς τὸ ἐνδύον τὸν ἐπιβάτην του, ἔκαλυπτε καὶ αὐτοῦ κεφαλὴν καὶ νῶτα τὸ μέτωπόν του ἐκόσμει ταῦνος πτερόν, περὶ τὸν τράχηλόν του ἐκρέμαντο πυκνὰ περιδέραια χρυσῶν κωδωνίσκων, καὶ τοὺς χαλινοὺς ἀντικα-

βίστων δύῳ πλατεῖς λαχώρου ἴμαντες. Τὸ εὐγενές ζώνων ἐφαίνετο ὑπερήφανον διὰ τὴν στολὴν του, καὶ γοργούμενον ὑψου τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐσκαπτε τὴν γῆν μὲ τὸν πόδα.

Οἱ Ἱρᾶς περιέμενε πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τὸν πατέρα του ἔφιππος, συνοδευόμενος καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἰδιαυτέρων του διπαδῶν.

Ἡ συνοδία ἔξηλθε τότε δῆλη ἐν παρατάξει τῆς αὐλείας πύλης. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ ἥλιος ἐφάνη ἀνατέλλων ὑπέρ τὰ δρυ. Οἱ Δεῦάν τὸν ἔθεωρησε μὲ αὐτενὲς ἐλέμημα.

— Σὲ ἀσπάζομαι, ἐψιθύρισε καθ' ἔστιν. Δέχομαι τὸν οἰωνόν. Πρὶν φθάσῃς εἰς τῆς πορείας σου τὸ Ζενίθ, ἐλπίζω νὰ φθάσω ἐγὼ εἰς τὸ ἐδίκιον μου!

Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν οἰών του, — δὲ δήποτε καὶ ὃν ἰδῆς, Ἱρά, στήμερον, τῷ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀς μὴ σὲ ἐκπλήξῃ. Εἴσω προνοητικὸς καὶ προσεκτικός, καὶ ἡξεύρε, δὲ τι γίνη, διὰ τὴν δόξαν μου καὶ διὰ τὴν εὔτυχίαν σου ὅτι γίνεται, καὶ διὰ τῆς Πριττᾶς σου τὴν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Ίράν οἱ λόγοι οὗτοι ἐφάνησαν αἰνιγματώδεις. Άλλα τὸν τελευταῖον ἐννόησεν ἡ καρδία του, καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἡδιαφόρει.

Μετ' ὅληρον ἀφίχθησαν εἰς τὸ πεδίον τῆς παρατάξεως. Ἡν δὲ τοῦτο εύρυτάπτη πλατεῖα ἐμπρὸς τῶν ἀνακτόρων τοῦ Μαχαραῦ, ἐν ᾧ τὰ διάφορα τάγματα τῶν Σείκων κατεῖχον ἔκαστον τὴν ἴδιαν θέσιν, διοικούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν των, καὶ κατ' οὐδὲν διαφέροντα στρατευμάτων εύρωπαϊκῶν, ἐκτὸς μόνον κατὰ τὴν Κωγαραφικωτέραν ἐνδυμασίαν των. Καθέτως πρὸς τῶν ἀνακτόρων τὸ μέτωπον ἡτον ἐκατέρωθεν παρατεταγμένον τὸ πεζικόν. Ὁπισθεν αὐτοῦ περιεχεῖτο τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, καὶ δηπισθεν αὐτῶν πάλιν ἵσαντο κατὰ διάταξιν τοῦ Σιρδάρου, πρόσερειδόμενα εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν, ἀλλα πεζῶν τάγματα, ὥστε πὸ πλῆθος περιεστοιχίζετο πανταχόθεν ἀπὸ στρατιώτας. Τὴν δὲ τρίτην πλευράν, τὴν ἀπέναντι τῶν ἀνακτόρων, κατεῖχε τὸ ἴππικόν, καὶ δηπισθεν αὐτοῦ, πολλὰ μακρὰν εἰς τὸ δέλθιο, ἵστατο τὸ πυροβολικόν.

Τὸν στρατὸν δῶλον διώκει δὲ Ἀδοίτ. Ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἵστην μὲ τὴν τοῦ Δεῦάν, ἀλλα κατὰ τὴν φύσιν διάφορον, δύσον πολυτελῆς ἦν ἐνδεδύμενος ἐκεῖνος, τόσον αὐτὸς ἀφελέστατα, κατὰ πᾶσαν τὴν στρατιωτικὴν αὐτορότητα οὔτε ὑφάσματα φέρων πλούσια, οὔτε χρυσοῦν καλένει ποίκιλμα, καὶ ὡς περιφρονῶν δῆθεν πᾶσαν ἐπίδειξιν, καὶ τὴν ἀξίαν καὶ δύναμίν του ἐξ ἔστιν καὶ μόνου ἀντλῶν. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην περιήρχετο αὐτὸς τὰς τάξεις τῶν στρατευμάτων πεζῶν, καὶ τὰς ἐπειθεώρει. Αὔμα δὲ ἐφίσταε πλησίον του δὲ Δεῦάν, ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν ἴππον του καὶ αὐτὸς, καὶ ἐνευσεν εἰς τὴν συνοδείαν του νὰ ἔχακολουθήσῃ. Τότε δὲ Βεζίρης καὶ δὲ Σιρδάρης ἐμακρύνθησαν ὅμοι πρὸς τῆς πλατείας τὸ κέντρον, μένον δῆλος διόλου κενόν.

— Εἶτασας τῶν Σείκων τὸ πνεῦμα; ἐρώτησεν δὲ Δεῦάν. Οπότον εἶναι;

— Αἵριστον! Θέλησις των εἶναι τὸ νεῦμα μου.

— Ἡξεύρουν περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἡξεύρουν ὅτι πρέπει νὰ πράξουν δὲ τοιςδιατάξεω.

— Καὶ ποίας ὁδηγίας τοῖς ἐδοσας;

Ο Δεύτερος καὶ ὁ Ἀδεῖτος εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν.

— Οἱ τοῦ ιδοῦν πράττοντα ή ἐμὲ ή ὅποιον δήποτε ἄλλον, νὰ μείνουν ἀμέτοχοι, ἐκτὸς ἀν τοῖς δώσω ἄλλην διαταγὴν, καὶ νὰ ἐμποδίσωσι πᾶσαν κίνησιν τοῦ λαοῦ.

— Τί δὲ θέλει εἶσθαι τὸ σύνθημα;

— Οταν διασχίσω τὰς τάξεις τοῦ ἵππου, καὶ διευθυνθῶ καλπάζων πρὸς τὰ πυροβόλα, τότε εἶναι τῆς ἐκτελέσεως ἡ στιγμή.

— Εἴνοιω, εἶπεν ὁ Δεύτερος.

— Καὶ εἰς ποῖον ἐνεπιστεύθης τὴν πρᾶξιν; ἔρωτησεν ὁ Ἀδεῖτος τὸν Βεζίρην.

— Τοιαῦται πρᾶξεις δὲν ἔμπιστεύονται! ἀπεκρίθη αὐτὸς, καὶ ἀναβάς εἰς τὸν ἵππον του, ἔσπευσε πρὸς τὴν συνοδείαν του, καὶ μετ' αὐτῆς εἰς προϋπάντησιν τοῦ Μαχαραῦ, προκύπτοντος ἡδη ἐπὶ χρυσοστολίσου ἐλέφαντος ἀπὸ τὴν πύλην των ἀνακτόρων.

Άλλη ἐν ᾧ ή σύντομος αὕτη συνδιάλεξις ἐγίνετο μεταξὺ τῶν δύο μεγιστάνων, συνέβαινε καὶ ἀλληλή ἐπίσης δραχεῖα εἰς ἄλλο τῆς πλατείας μέρος. Ή συνοδεία τοῦ Δεύτερου, ὅταν ἐμακρύνθη ἀπὸ αὐτὸν, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν δεξιὰν τῶν ἀνακτόρων πλευράν, ὅπου ἦν προσδιωρισμένη ἡ θέσις τοῦ Βεζίρου πλησίον τοῦ Βασιλέως. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἴστατο παρατεταγμένον τὸ πεζικὸν τάγμα, τὸ διοικούμενον μετὰ τὴν λειποταξίαν τοῦ Λάλλ, ὑπὸ τοῦ ταχματάρχου Σαχγραμαχίτου. Ὅταν ἐφθασεν ἡ συνοδεία ἐμπρὸς τοῦ τάγματος, ὁ ταγματάρχης ἡσύχως ἐπροχώρησε μεταξὺ αὐτῆς, καὶ πλησιάσας ἔνα τῶν ἀφανεστέρων στρατιωτῶν της·

— Λάλλ-Σίγγη, τῷ εἶπεν εἰς τὸ ὠτίον, πρόσεχε. Πράγμα τι ἔτοιμαζεται, ἀλλὰ τί δὲν ἡξεύρω. Μᾶς διέταξαν, δ, το ἀν ιδῶμεν, νὰ μείνωμεν ἀκίνητοι καὶ νὰ συνέχωμεν τὸν λαόν.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του ἀθορύβως.

Οἱ δὲ Λάλλ, δυτικοί, μὴ θέλων νὰ μείνῃ οὐδὲ στιγμὴν μακράν τῶν νέων του προστατῶν, τοὺς παρηκολούθει εὐγνωμοσύνην σου.

κρυπτόμενος ὑπὸ ἔνδυμα στρατιώτου, ἐπαγέλασε τὴν εἰδῆσιν τοῦ Σαχγραμαχίτου εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἰρᾶ, καὶ τῷ ἐπρόσθετεν·

— Εἰς πᾶσαν περίστασιν ίδοι ποῦ σταθμεύει τὸ τάγμα μου.

Ἐν τούτοις δὲν ὁ Δεύτερος πρὸς τὸν Μαχαραῦ, προσεκύνησεν ἐδαφιαίως αὐτὸν, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἐλέφαντός του, ἴσταμένου ἐμπρὸς καὶ κατὰ τὸ μέσον τοῦ μετώπου τῶν ἀνακτόρων. Μετ' ὀλίγον δὲ ἥλθε καὶ ὁ Ἀδεῖτος, καὶ προσεκύνησε καὶ αὐτὸς, κλίνων πρὸς τὴν γῆν τὸ ξύφος τῆς ἀρχηγίας.

Οἱ Μαχαραῦς ἔξεπλάγη ίδων τον, καὶ ἀπήντησεν εἰς τὴν προσκύνησιν του μὲ μεγίστην ψυχρότητα. Οἵταν δὲ ἐμακρύνθη ἐντελῶς, στραφεῖς πρὸς τὸν Βεζίρην,

— Δεύτερος-Σίγγη, τῷ εἶπε· τί δηλοῦ τοῦτο; Ὁ Ἀδεῖτος ἀκόμη ἐμπρός μου; Διατί δὲν μὲ ἀπήλλαξας ἀκόμη ἀπὸ τὴν παρουσίαν του;

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ Δεύτερος ἀποτόμως, δὲν νομίζω ἐκ τῶν χρεῶν μου νὰ κινήσω κατ' ἐμοῦ ὅλων αὐτῶν τῶν στρατιωτῶν τὴν ὄργην. Οστις ἔχει συμφέρον εἰς τὴν παῦσίν του, ἐκεῖνος ἀς τῷ τὴν κοινωπούσῃ.

— Πᾶς, Δεύτερος, εἶπεν ὁ Σειρ-Σίγγη ἔξιστάμενος, μ' ἔφερες ἐδῶ, εἰς τὸ μέσον τῶν Σείκων, καὶ θέλεις νὰ ἐκτεθῶ τώρα εἰς τὴν μυνίαν των;

— Τούλαχιστον θέλω ἔγω νὰ μὴν ἐκτεθῶ, εἶπεν δὲν Δεύτερος αὐθαδῶς.

Τότε ὁ Μαχαραῦς ἡσθάνθη τὸ αἷμά του ἀναχράζον.

— Τί σημαίνεις ὁ τρόπος οὗτος! ἀνέκραξε· πρὸς τίνα διευθύνονται αὗται αἱ λέξεις! Ἐπαυσα τὸν Ἀδεῖτο διότι τὸ ἐζήτησας, διότι σὲ περιύθρισε, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη σου;

— Δὲν τὸν ἐπαυσας διότι μὲ περιύθρισεν, ἀπεκρίθη ὁ Δεύτερος, γινόμενος προπετέστερος, ἔτι, ἀλλὰ διότι τὸν ἐφοβεῖσο, διότι ἥθελες τὴν καταστροφήν του, ὡς ὅλων ὅσοις ὑπηρετοῦντες σε εἶχον δικαίωμα εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην σου.

— Δεῦαν, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, καταστέλλων μετ' ἀγῶνος τὴν δικαίαν δοργήν του, φύγε, Δεῦαν, ἀπ' ἐμπόρος μου, σὲ τὸ συμβούλευό, σὲ τὸ παρακαλῶ, καὶ ἐπίστρεψε μόνον ὅταν εἶσαι σὺ νήρων καὶ ἔγων ήτοχούτερος. Φοβοῦμαι μὴ κινηθῶ εἰς πρᾶξιν ἀπάσιον.

Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ὁ Ἀδσίτης ἔχων τὰ νῶτα ἑστραμμένα, ἔφαίνετο ὅτι δὲν προσεῖχε παντελῶς εἰς τὰ γινόμενα περὶ τὸν Μαχαραῦάν.

— Τὸ πυροβολικὸν, εἶπε πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν ἀρχηγούς, ἵσταται πολλὰ μακράν. Ἐπρεπεν ἀλλιγὸν θέσων νὰ λάβῃ.

— Θελετε, ἔρωτισεν ὁ Βεντούρας, νὰ τῷ διαβι-
βάσω τὰς διαταγάς σας;

— Οχι, ἀπήντησεν ὁ Σιρδάρης· ύπαγω ὁ ἰδιος.
Συνδέουσατέ με.

Καὶ τοῦτο λέγων, ἐκέντησε τὸν ἵππον του, διέσχισε τὴν γραμμὴν τῶν ἱππέων, καὶ ὥριητε καλπάζων πρὸς τοὺς πυροβολιστάς, οἵτινες ἴσταντο εἰς τὸ βάθος τῆς πεδιάδος.

Οἱ Δεῦαν τὸ σύνθημα περιέμενε τοῦτο.

— Νὰ φύγω, Σιρ-σίγγ! ἀνέρχοξεν ἄμα τὸ εἶδε.
Μὲ διώκεις ἐμέ; Δὲν εἴμαι εἶς ἐκείνων οἵτινες ἀκού-
ουν τὸ φύγε. Εἰς ὄντινα μὲ διώκει ἴδου πῶς ἀπάντω!

Καὶ ὡς πάνθηρ ταχὺς, ἀνορθωθεὶς εἰς τοὺς ἀνα-
θολεῖς του, ἐκρεμάσθη εἰς τὰ πλευρὰ του ἐλέφαντος,
καὶ ἀνασπάσας ἐκ τῆς ζώνης του τὸ ἔγχειριδιον ὃ εἶχε
λάβει παρὰ τὸν Μαχαραῦζ ὡς δῶρον τὴν προτεραιάν,
τὸ ἔβυθισεν εἰς τὸ στήθος τοῦ Σιρ-σίγγ.

— Δεῦαν, ὡς ἀγνώμων! ἐπρόθυσες νὰ εἰπῇ ὁ δυσ-
χὴς Βασιλεὺς, καὶ οἱ ὄπαδοι τοῦ Βεζίρου, οἱ μὲν προ-
παρεσκευασμένοι, οἱ δὲ καὶ αὐτομάτως ἀκολουθοῦν-

τες τὸ παράδειγμα τοῦ κυρίου των, τὸν ἀπέσφαξαν.

— Τὸν Μαχαραῦάν! φονεύουν τὸν Μαχαραῦάν!
Βοηθήσατε, ἔκραξεν ὁ ἀλλάρδος, ἀνασπάσας τὸ ξίφος
του, καὶ οἱ Σεῖκαι πολλαχοῦ ἐταράχθησαν καὶ προχε-
σαν νὰ βοῶσι, καὶ ὁ λαός συνεκινήθη σφοδρῶς, καὶ
οἱ μὲν ἡλάλαζον ἥδη, οἱ δὲ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν.
Άλλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἐγένυντο πανταχοῦ τὰ ξίφη,
καὶ μὲ δροντώδη φωνὴν διέταξαν.

— Εἰς τὸν τόπον δοι, καὶ σιωπή! Άν εἰς μόνος;
κινηθῆ ἡ φωνάξῃ, η σρατιώτης εἶναι ἡ ἐκ τοῦ πλάθους,
φονεύσατε τον.

Ολοι ἐμειναν ἀκίνητοι καὶ θωβοί. Ό Σαγκροχαζί-
της ἥθελησε νὰ σπεύσῃ μετὰ τοῦ τάγματός του, ἀλ-
λὰ ἥλεπων ὅτι πλέον δὲν ἔσονται, καὶ ὅτι ὁ στρατὸς
ἢν διμόρφων ὅλος, ἐμεινεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ αὐ-
τός. Όμοιως δὲ καὶ ὁ Ἱράν, ἀμα εἰδετὴν πρώτην πλη-
γὴν, ἐρρίφθη πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ θεσιλέως, ἀλλ’
ἡ ὠπλισμένη χείρ του ἀπήντησε τὸν πατέρος του,
καὶ κατέπεσεν ὡς νεκρά. Ό δὲ Ἀδσίτης ἐκάλπαξε πάν-
τοτε πρὸς τὸ πυροβολικὸν, χώρις κατὰ τὸ φανιόμενον
νὰ ἡγεύρῃ τὸ συμβαίνειν ὁ πίσω του.

— Εἰς τὸ ἀνάκτορα τώρα! ἔκραξεν ὁ Δεῦαν, λεί-
χων τὰ χεῖλη του ὡς λέων ὅστις ἐγένετο αἷματος.—
Εἰς τὸ ἀνάκτορα! Μετὰ τὸν ὄφιν καὶ τὰ ὄφιδια!

— Ήκουσας; εἶπεν ὁ Λάλλης πρυτάνης εἰς τὸν Ἱράν,
μένοντα σχεδόν ὡς ἐμβρόντητον· Ήκουσας; Εἰς τὸ ἀνά-
κτορα, εἶπε. Τί ιστάμεθα;

Καὶ ἀμέσως ἐνευσεν εἰς τὸ τάγμα του, καὶ δέκα ἀν-
δρες προστέθησαν διμοῦ μετ' αὐτῶν εἰς τοῦ Βεζίρου τὴν
συνοδείαν, ἥτις ἐρρίφθη διὰ τῆς πύλης τῶν ἀνακτόρων.

ΙΑ'.

Η Πάρη καὶ δ Λουλιπ-Σίγγ.

Άλλος ένως ξιφήρης και δρομαῖος ἀνήρχετο ὁ Δεῦαν τῶν ἀνακτόρων τὴν κλίμακα, ὁ Λάλλ μετὰ τοῦ Ἰρᾶ και τῶν ὄπαδῶν του εἰσέδυσαν κυρφίως διὰ μικρᾶς διόδου γνωστῆς εἰς τὸ πρῶτον, ἥτις ταχέως τοὺς ἔφερε εἰς τῆς Βασιλίσσης τὸν θάλαμον. Ἐκεὶ ἐκάθητο ἀμέριμνος ἡ Ράνη, ἔχουσα πλησίον της τὸν ἑπτατῆν οὐράνιον τῆς Δουλίπ.

— Τίνες εἶσθε; Νὰ μὲ φονεύσητε ἥθετε! — ἀνέκραξε τρέμουσα.

— Νὰ σὲ σώσωμεν! ἀπεκρίθη ὁ Λάλλ ἀσθμαλνων. Ἐλθὲ, μήν ἔρωτές περισσότερα. Ἐφόνευσαν τὸν Σειρόγγη. Μὴ φωναὶ μάταιαι! σώθητι, σπεῦσον!

Και ἀνοίξας τὴν εἰς αὐτὸν μόνον γνωστὴν εἰσόδου τῆς σκοτεινῆς ὑπονόμου ὅπου ἐκρύπτετο ἡ Πριττά, εἰσῆγαγεν εἰς αὐτὴν τὴν μητέρα και τὸν οὐδόν, και ἔκλεισε τὴν θύραν κατόπιν τῶν.

Συγχρόνως σχεδὸν ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἤνοιχθη μὲ πάταγον, και εἰσώρυπτεν ὁ Δεῦαν ξιφήρης μετὰ τῶν ὄπαδῶν του. Άλλ οὐς μὲν ἔζητει μὴ εὑρίσκων ἐνταῦθα, θλέπων δὲ τὸν θάλαμον πλήρη στρατιωτῶν, και μεταξὺ ἀλλων θλέπων τὸν Λάλλ φέροντα σωματοφύλακός του στολὴν,

— Λοιπὸν ἐτελείωσεν; εἶπε, και μ' ἐπρολάβατε τεῖς.

— Σ' ἐπρολάβαμεν, Σαέβ, ἀπεκρίθη ὁ Λάλλ. Τὸ ἔργον μας ἐτελείωσεν. Ἐδὼ δὲν ἔχομεν τί νὰ πράξωμεν πλέον.

— Αγαθὴ τύχη! Μὴ χρονοτριβῶμεν, ἀνέκραξεν ὁ Δεῦαν. Άγωμεν εἰς τὴν πλατεῖαν. Περιμενόμεθα.

— Κατόπιν! ἐψιθύρισεν ὁ Δάλλ εἰς τοῦ Ἰρᾶ τὸ ωτόν. Πρὸς σωτηρίαν τῶν πεφυλακισμένων δὲν πρέπει νὰ μὰς διαφύγῃ οὐδεμία περιπέτεια τοῦ τρομεροῦ τούτου δράματος.

Ἐν φῷ δὲ ταχέως κατέβαινον τὴν κλίμακα, δ Δεῦαν καλέσας ἔνα τῶν ὑπασπιστῶν του,

— Ανάβα, τῷ εἶπε, τὸν ἵππον σου· σπεῦσον εἰς τὴν οἰκίαν μου. Εἰς τὸν θάλαμόν μου θὰ εἴρης μίαν γυναικα μὲ τὸ παιδίον της περιμένουσαν. Ανάγγειλον εἰς αὐτὴν τὰ γενόμενα, και φέρε την ἀμέσως εἰς τὴν πλατεῖαν.

Ο ὑπασπιτῆς ἔγινεν ἀφεντος.

Μετὰ ταῦτα δὲ στραφεῖς ὁ Δεῦαν, ἵδε πλησίον του ξαδίζοντα τὸν οὐδόν του, ωχρὸν ὡς πτῶμα, σιωπηλὸν και ἀγριωπόν.

— Ιδού, Ἰρά, τῷ εἶπεν, ἐπληρώθη τῆς εἰμαρμένης τὸ φύσισμα. Πᾶς φραγμὸς μεταξὺ ἡμῶν και τοῦ θρόνου κατέπεσεν. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ Πενταπόταμον θέλει κλίνει γονυπετὲς ἐμπρός ἐμοῦ και ἐμπρός τοῦ οὐδοῦ μου. Δός μοι τὴν χειρά σου νὰ συγχαρητῇς και ἐμὲ και σεαυτὸν διὰ τὴν περιωπὴν εἰς ἣν ἀναβαίνομεν.

— Δεῦαν-σίγγη, εἶπεν ὁ Ἰρᾶς ἀποσύρων τὴν χειρά του, — ή χείρ σου ἀποστάζει αἷματος, αἷματος Βασιλέως, αἷματος εὐεργέτου. Υπαγε, ἀνάβα ὅπου ν ὀδοφορία σ' ἀναβιθάζει. Ἐγὼ ἀποστέφω ἀπὸ σου και τὰ βήματα και τὸ πρόσωπον. Μὴ λέγης δτι εἶσαι πατήρ μου· πατέρα δὲν ἔχω πλέον. Οταν δέποτε ή αἰχθόνα τῆς συνειδήσεως σοὶ σπαράξῃ τὰ σπλάγχνα, ὅταν μετὰ θελυγυμοῦ ἀποσπάσῃς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σου τὸ στέμμα, δ ζητεῖς νὰ ἀρπάσῃς, ὅταν ρίψῃς κατὰ γῆς και φρίτων πατήσης μὲ τοὺς πόδας σου τὴν ἀποτρόπαιον τιμὴν τοῦ ἐγκλήματος, δταν περιδυθεῖς φάκη θραχμάνος, και σύρων τὴν μετάνοιάν σου εἰς τὰς θύρας τὸν Βαγαβατὸν, κοιλαίνης μὲ τὰ γόνατά σου τὰς λι-

θίνας οὐδούς τῶν, και πλημμυρῆς μὲ τὰ δάκρυά σου τὰς ιεράς τῶν δεξαμενᾶς, δταν ζητῆς ὁδύρομενος τὴν συγχώρησιν και τὴν εὐσπλαγχνίσιν τοῦ Βράμα, τότε ὁ οὐδός σου θέλει ἔλθει ἐκ νέου πάλιν πρὸς σέ.

Και ταῦτα εἰπὼν, ἐμακρύνθη ἀπὸ αὐτὸν, καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθανον ἥδη εἰς τὴν πλατεῖαν.

Ἄν και ἡ προεκτεθεῖσα σκηνὴ οὐδὲ πέντε λεπτὰ δὲν διήρκεσεν, ἀλλὰ τὰ λεπτὰ ταῦτα ἐφάνησαν τόσαι ὥραι φρίκης εἰς τοὺς μείναντας ἐντὸς τῆς πλατείας. Τὸ Βασιλικὸν πτῶμα κατέκειτο εἰς ἣν θέσιν τὸ ἔρριψαν τῶν φονέων αἱ χεῖρες, και οὐδεὶς ἐτόλμα καὶ τὸ πλησιάσῃ ὁ λαὸς ἀπέβλεπεν εἰς αὐτὸν μὲ ἔντρομον θλέμματα, ὅλοι ἐδίδον δ, τι πολυτιμώτερον εἶχον, ἀν ἐδύναντο νὰ εύρθωσι πέραν τοῦ ἴνδου ἡ ἐπέκεινα τοῦ ίμάου. Άλλαξ δεκακισχίλιοι Σεῖκαι εἶχον τὰ ὅπλα προτεταμένα και ἔτοιμα νὰ πυροβολήσωσι κατὰ τοῦ πρώτου ὅςτις ἥθελεν ἡ κινηθῆ ἡ προφέρει λέξιν. Οὔτε φονεῖς και θύματα ἔμενον ἀπέναντι ἀλλήλων, ἐν σιωπῇ και ἀκινησίᾳ θυνάτου, και μόνος ἐπεπλανάτο ἐφ' ὅλου τούτου τοῦ πλήθους ὑπόκωφος γογγυσμὸς φόβου, και φιθυρισμὸς προσδοκίας τῶν μυστυριωδῶν συνεπιῶν τῆς στυγερᾶς πράξεως.

Άλλ' ἐν τούτοις, ἡ ἐδήπης τοῦ φόνου ἀπὸ στόματος εἰς στόμα εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ίζατο τὸ πυροβολικόν, και δ Σιρδάρτης, ἀμφι τὴν κόουσε θρυλλουμένην, ἔστρεψε τὸν ἵππον του πρὸς τὰ ὅπισι. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταῦτην ὁ Δεῦαν εἶχε φθάσει εἰς τὴν πλατεῖαν.

— Ανδρεῖοι Σεῖκαι! Λακεὶς τῆς Λαχώρας, ἀνέκραξεν οὗτος, εἰς τὸν ἵππον του ἀναβαίς. Ο Σειρό-Σίγγη κατεκράτει ἀδίκως τὸν θρόνον. Οταν ἀπέθανεν δ Κουρούκη, ἡ γυνὴ του, ἡ Λέελα, τὸ ἐνθυμεῖσθε ὅλοι, ἐσώθη ἀπὸ τὰς φλόγας, διότι ἔφερε εἰς τὸν κόλπον της τοῦ θρόνου του τὸν διάδοχον. Ο Σειρό-Σίγγη, διὰ νὰ κυριεύῃ θρόνον ὅστις ἀνήκε εἰς τὸν ἀνεψιόν του, ἥθελησε νὰ φονεύσῃ τὴν μητέρα, και τὸ ἀγέννητον ἔτι παιδίον. Άλλ' ἡ Βασιλίσση διέφυγε τῶν χειρῶν του, και δ οὐδός της ἐπανῆλθεν ἥδη εἰς τὴν Λαχώραν νὰ παραλάβῃ τὴν πατρικήν του κληρονομίαν. Άνδρεῖοι Σεῖκαι και Δακὲ τῆς Λαχώρας! ἐκεῖνος δὲν ἐφόνευσα ἦν ἀρπαξ τοῦ θρόνου ἐπράξας ἔργον πιστοῦ ὑπηκόου, ὑπηρέτησα τὴν δικαιούσην, ἀποδίδωμι τὸν θρόνον εἰς δην νομίμως ἀνήκει. Ζήτω ὁ Δυοθάρ-σίγγη, οὐδὲς τοῦ Κουρούκη, Μαχαραῦάς τοῦ Πενταποτάμου!

Τινὲς φωναὶ ἡκούσθησαν μεταξὺ τοῦ ὅχλου κράζουσαι μετὰ φόβου και δισταγμοῦ. Ζήτω! οἱ δὲ Σεῖκαι ἔμενον κατὰ τὰς ὁδηγίας των σιωπῶντες.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν δ Σιρδάρτης μετὰ τῆς συνοδείας του ἔφθασε τρέχων ἀπὸ ρυτήρος.

— Ψεύστα και δολοφόνε, ἀνέκραξεν αἰφνίς. Μαχαραῦάν ἀναγορεύεις τὸν νόθον σου! Κτυπάτε τὸν δολοφόνον τοῦ Βασιλέως!

Και φθάσας πλησίον τοῦ ἀνυπόπτου Δεῦαν, ὅστις ὡς σύμμαχόν του τὸν περιέμενε, τῷ κατέφερε διὰ γεγυμνασμένης χειρὸς καιρίσαν πληγὴν, και τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τὸν ἵππον κυλιόμενόν εἰς τὸ αἷμά του.

Ο Ἰρᾶς ἔσυρεν ἀμέσως τὸ ξίφος του, και ὥρμησε κατὰ τοῦ Σιρδάρου νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του, δην ἔφεργε ζῶντα και δι' ἐγκλήματος θριαμβεύοντα, ἀλλὰ πρὸς δην ἐπέτρεψεν δταν ἔπεισε θύμα νέου ἐγκλήματος.

— Κτυπάτε και τὸν οὐδόν του! ἔκραξεν ἡ θροντώδης φωνὴ του Ἀδσίτ.

Καὶ ἀμέσως ὑπακούοντες εἰς τὴν διαταγὴν ταῦταν, ἐκινήθησαν ὅλοι οἱ Σεικαὶ, καὶ θόρυβος καὶ σύγχυσις κατεκάλυψεν ὅλην τὴν πεδιάδα. Διὰ μιᾶς ὁραῖς περιεκυλώθη, καὶ ἔρριφθη κατὰ γῆς δύω δὲ νευρῶδες ὥραί τον ἀνήρπασαν, καὶ τὸν ἔφερον εἰς μέρος ὅπου ἤσαν πυκνοὶ συνεστειρωμένοι οἱ ἥδη θυελλωδῶς κυμανύμενοι Σεικαὶ. Ὑπερφάνως ὑψώσε-

τότε τὴν κεφαλὴν νὰ δεχθῇ ὡς γενναῖος τὸν θάνατον. Άλλ' ἀναβλέψας ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ ὡς παιδίον φέρων αὐτὸν ἦν ὁ κολοσσαῖος Σαγκραμαζίτης, καὶ ὅτι τὸν κατέθετο εἰς τὸ μέσον τοῦ πιστοῦ τάγματός του. Πλησίον του ἔστατο ὁ φίλος του Λάλλ, δοτὶς πλησίασσας εἰς τὸ ώτίον του.

— Εἴσωθε, τῷ εἶπε·

- Λάλλ, ἔχεις ἐγτελῆ πεποίθησιν εἰς τὸ τάγμα σου;
- Εἴτε λεστάτην.
- Θέλει μοι ὑπακούσει εἰς δ, τι τῷ διατάξω;
- Ο Σαγχραμαζίτης σοὶ ἐγγυήθη περὶ τούτου.

Μὴ διστάξῃς ποσῶς.

— Τότε λοιπὸν λάθε δέκα στρατιώτας, καὶ τρέξε, ὅδηγησε ἐδώ τὴν Ράνην καὶ τὸν Δουλίτην.

— Τὴν Ράνην καὶ τὸν Δουλίτη! τί λέγεις ίρά!

— Περὶ τῶν δλῶν πρόκειται, Λάλλ! Ἀν ὑπερισχύσῃ ὁ φονεὺς οὗτος, μήπως ὑπάρχει δι' αὐτοὺς σωτηρία; μήπως δὲν θ' ἀποθάνεσιν εἰς τὴν ὑπόγειον φυλακὴν των; Πρέπει νὰ διακινδυνεύσωσι τὰ ὄλα ὑπέρ τῶν δλῶν. Σπεῦσε, μὴν ἀργῆς, καὶ ἔλπιζε! Τὴν Πριτάταν . . . ω! οὐδὲ συνοδεύσῃ τὴν Βασιλισσαν καὶ ἔκεινη.

Ο Λάλλ, χωρὶς ἀλλῆς παραπρήσεως, παραλαβὼν δέκα στρατιώτας ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορα.

Τότε δὲ ίράς πλησιάσας εἰς τὸν Σαγχραμαζίτην, τῷ ὠμήλησε μυστικά οὗτος δὲ συναθροίσας τοὺς ἀξιωματικούς του, τοῖς ἔδωκε διαταγάς τινας ταπεινῆ τῇ φωνῇ, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὰς διεθίσασαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ σῶμα. Τὸ τάγμα ἤχισσεν ἀμέσως νὰ κινηται Ἑραδέως, καὶ ὡς ὥθούμενον ὑπὸ τοῦ κλύδωνος νὰ προχωρῇ έημα τηνακονήτως, μέχρις οὐ κατ' ὀλίγον περιεκύλωσε τὸ μέρος ὅπου ἴστατο διαρδάρης οὐιλῶν πρὸς τὸ πλήθος.

— Εφόνευσε τὸν Βασιλέα μας δὲ ἀνόσιος! ἔκραζε, καὶ ήθελε νὰ δώσῃ τὸν θρόνον σας εἰς τὸν νόθον οὐίον του, διὰ νὰ Βασιλεύῃ αὐτὸς ὑπὲρ ἔκεινου τὸ δόνομα. Ότι τὸ παιδίον τῆς Δεΐλας εἶναι αὐτοῦ οὐδὲς καὶ δχι τοῦ Κουρούκη, περὶ τούτου ἔχω δλᾶς τὰς ἀποδείξεις. Ο Κουρούκης τὶς ἀγνοεῖ διὰ δὲν εἶχεν, διὰ δὲν ἐδύνατο νὰ ἔχῃ διάδοχον. Άλλ' ο αἰμοδόρος Δεΐλαν δχι μόνον τὸν ἀγαθὸν Σειρ-σίγγη ἐδολοφόνησεν, ἀλλὰ τὸν εἶδατε, ὡρμησεν εἰς τὰ ἀνάκτορα, καὶ ἔβιθε τὰς κακούργους του χειρὰς καὶ εἰς τὸ αἷμα τοῦ οὐίου του, καὶ εἰς τὸ αἷμα τῶν γυναικῶν του. Απέκοψεν δλῶν τοὺς βλαστούς του ἐνδόξους κορμούς τοῦ Ρουνζίτη, διὰ νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Πενταποτάμου τὸν νόθον του γνεάν. Ο θρόνος τώρα μένει κενὸς, οὐδεὶς ὑπάρχει πλέον ἔχων ἐκ γεννετῆς δικαίωμα νὰ τὸν καταλάθῃ. Ανάγκη νὰ ἐκλέξητε εἰς αὐτὸν, σεῖς Σεῖκαι, σεῖς τοῦ κράτους τὸ στήριγμα, νὰ ἐνθρονίσετε τὸν ἰσχυρότερον, τὸν ἐμφρονέστερον, τὸν ἀναδείχαντα τὰς πλείστας ὑπηρεσίας εἰς τὸν θρόνον τοῦτον δν μέλλετε νὰ χαρίσητε, τὸν ἐγγυώμενον τὰς πλείστας ὕφελειας εἰς σας, δταν ἀναβῆτε εἰς τοῦτον τὸν θρόνον.

— Τὸν Ἀδσίτη! ἀνέκραξάν τινες ἀπό τινα τάγματα· οἱ πλεῖστοι δμως ἐμείνοντι σιωπῶντες. Ο φόρος ὑπέτατες τοὺς Σείκους εἰς τὸν Ἀδσίτη, ἀλλὰ δὲν τοὺς προστίλου εἰς αὐτὸν δὲ ἀγάπη. Καὶ ὑπέφερον μὲν τὸν ζυγὸν του ἐν δσῳ ἐφρόνουν ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποσείσωσιν· ἀλλ' ήδη, δταν ἐβλεπον τὴν τύχην του ἐντὸς τῶν χειρῶν των, δταν ἐπρόκειτο αὐτοὶ νὰ διαθέσωσι τὸν θρόνον τοῦ Πενταποτάμου, εἶχον ἀπὸ πάντα ἀλλον ὀλιγωτέραν προθυμίαν νὰ τὸν δώσωσιν εἰς τὸν ἀγέρωχον, εἰς τὸν ἀπάνθρωπον Σιρδάρην, διότι ὑπέρ πάντα ἀλλον αὐτοὶ εἶχον πειραν τοῦ χαρακτῆρός του, διότι, ἀν ὡς στρατηγὸς ήτον μάστιξ τῶν διοικούμενων του, τι ηθελεν εἰσθαι ὡς Βασιλεύς; Δὲν ηθελον νὰ παραδώσωσιν εἰς τοῦ Ἀδσίτη τὰς χειρας τοῦ Ρουνζίτη τὴν κληρονομίαν. Δι' δ δταν

τινὲς ἐνοχίσαντες τὰς ἀξιώσιες του ἐπρότεινον τὸν Ἀδσίτη! ὡς Μάχα-Ράυάν, οἱ πλεῖστοι ἐσίγνησαν.

‘Αλλ' αἰφνης ἐκ μέσου τοῦ πλήθους ἡκούσθη ἀλλη φωνὴ, ἡ φωνὴ τοῦ ίρά.

— Τὶς, εἶπε, διεσχιρίζεται δτι δὲν ὑπάρχει διάδοχος νόμιμος τοῦ στέμματος τοῦ Ρουνζίτη; Τὶς ἐτόλμησε νὰ σας ἀπατήσῃ, ὡς Σεῖκαι; Όστις εἶπε τοῦτο, εἶναι προδότης, εἶναι ἐνοχος ἐγκληματος καθοικίσεως. Σεῖκαι πιστοί εἰς τὸν Βασιλέα σας, προσκυνήσατε τὸν Μαχαραύάν Δουλίπ-σίγγη, τὸν οὐίον τοῦ Σειρ-σίγγη, καὶ τὴν Ράνην Σχάνδαν; τὴν Βασιλομήτορα καὶ τὸν θρόνον ἐπίτροπον.

Καὶ μὲ τὴν χεῖρα ἐδειξε τὸν νέον ἡγεμόνα ιστάμενον μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὸν ἔξωστην τὸν πρὸ τοῦ πυλῶνος τῶν ἀνακτόρων, δπου εἶχον ὅδηγηθη ὑπὸ τοῦ Λάλλ σίγη. Οι Σεῖκαι καὶ οἱ πολίται ἐμείνοντι διστάζοντες καὶ ἐπεπληγμένοι.

— Ζήτω διαρδάρης Δουλίπ-σίγγη! ήκούσθησαν τινὲς φωναὶ κράζουσαι καὶ διὰ τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τοῦ στρατεύματος. ‘Αλλὰ καὶ ηδη οἱ πλεῖστοι ἐμείνοντι σιωπῶντες σιωπὴν ἀπαισίαν, οὔτε ἀποδοκιμασίαν τολμῶντες, ἀλλ' οὔτε ἐπιδοκιμάζοντες· τοιοῦτος ήν δισταγμὸς καὶ δ φόρος δ ἐπιπλανώμενος ἐπὶ τῆς καταπληκτικῆς ἔκεινης σκηνῆς, καὶ ἐμποδίζων πᾶσαν ἀπόρασιν, καὶ δεσμεύων πᾶσαν θελήσεως ἔκφρασιν. Αιὰ τοῦτο, ὡς ὀλίγιστοι οὐφωταν τὴν φωνὴν ὑπὲρ τοῦ Δουλίπ-σίγγη, οὕτως ἀφ' ἐτέρου κἀνείς, ή σχεδὸν κάνεις ἐν τῇ κοινῇ ἐκπλήξει δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν οὐφωτη καὶ κατ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Σιρδάρου, οἵτις ταραχθεὶς διὰ τὴν αἰφνηδίαν ταῦτην ἐμφάνισεν τοῦ Βασιλόπαιδος, ἐν δ καθ' δ εἰχε συμφωνήσει μετὰ τοῦ Δεΐλαν, ἐνόμιζεν ἐξολοθρεύεντα δλον τὸν Βασιλικὸν οἶκον, ἐμεινεν ὡς ἐμβρόντηος, καὶ δὲν ηζευρε τὶ νὰ πράξῃ ή τι νὰ εἰπῃ.

Ο δὲ ίράς, κύψεις κατὰ γῆς, λαβὼν ἐφίλησε τὸν πατρός του τὴν νεκρὸν χεῖρα, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνοίξας τὸν ἐπενδύτην του, δπου ηζευρε δτι ἐκρύπτετο τὸ βασιλικὸν διάταγμα τοῦ Σειρ-σίγγη, τὸ ἔλαθεν ἐκ τοῦ κόλπου του.

— Σεῖκαι, ἔκραξε πάλιν, δ ἀνθρωπος δστις ἐφόνευσε τὸν πατέρα μου, ἀφ' οῦ τὸν παρώντανεν εἰς τὸ ἐγκλημα, δστις ἐμελέτησεν δχι μόνον τοῦ Βασιλέως, ἀλλὰ παντὸς τοῦ βασιλικοῦ γένους τὸν δλεθρον, δσις σας ἐζήτησεν αὐθαδῶς νὰ ἀνταμείψητε τὰ κακουργήματά του διὰ τοῦ θρόνου, δ Ἀδσίτη, δὲν εἶναι πλέον Σιρδάρης σας. ίδου βασιλικὸν διάταγμα δι' οῦ πανέται. Εἰσθε ἀπολελυμένοι πάσης πίστεως, πάσης ὑποταγῆς πρὸς αὐτόν. Συλλάβετε τον, Σεῖκαι, κρατήσατε τον, ἔως δτου η βασιλίσσα διατάξῃ τὴν τιμωρίαν του.

Τινὰ τάγματα ἀκούσαντα τοὺς λόγους τούτους ἐταράχθησαν, καὶ ἀνεβόταν στασιαστικῶς.

— Σεῖκαι! πρὸς ἐμέ! ηθέλησε νὰ φωνᾶξῃ δ Σιρδάρης. Άλλ' ἐν τῷ ἀμα δ Σεγγραμαζίτης λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τὰ πλευρὰ, τὸν ἐσφιγξεν μὲ τὴν τεραστίαν τοῦ δύναμιν, τὸν κατεβίθασεν ἀπὸ τὸν ἔππον, καὶ τὸν παρέδοσεν εἰς φυλακὴν τῶν στρατιωτῶν του. Τότε οι λοιποὶ Σεῖκαι, ἀκούσαντες τῆς παύσεως τὸ διάταγμα, ἀφορῶντες πρὸς τὴν βασιλομήτορα ητις τοὺς ἐπιτήρει, ἔχουσα δωρεάς διὰ τοὺς εὐπιθεῖς, τιμωρίας διὰ τοὺς δυστρόπους, καὶ πρὸ παγτὸς ἀλλου, ίδόντες δτι τινὲς ἐξ αὐτῶν ὑπήκου-

εαν ἥδη προθύμως εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Ἰρᾶ, καὶ ἔκαστοι ἀγνοοῦντες κατὰ πόσον ἔξτενετο παρὰ τοῖς λοιποῖς τὸ πνεῦμα τοῦτο, μὴ δυνάμενοι δὲ νὰ διακρίνωσι τίνες καὶ πόσοι ἡσάν οἱ ἔχοντες τῶν καὶ τίνες οἱ φίλοι των, καὶ ἐπομένως φοβούμενοι μὴ εὑρθωσι μόνοι εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην πάλιν, ἔμεινον ἀκίνητοι, διατηροῦντες ἀπειλητικὴν σιωπὴν.

Τότε ὁ Δάλλας, ἀλέπων ὅτι τὰ πάντα ἔχονταν κατ’ εὐχὴν, καὶ σχεδὸν χωρὶς ἀντιστάσεις ὑπὸ τὴν ἐπιφρόὴν τῆς πρώτης ἐπιλήξεως, ἐννοῶν δὲ ὅτι ἐν τῷ κοινῷ δισταγμῷ ἡ νίκη θέλει εἰσθαι τοῦ Ορφέα-λαυτέρου, καὶ ὅτι δὲν ἐπρεπε ν’ ἀνήση καιρὸν εἰς τὴν εὐλητήν τῶν Σείκων παλιμφούλικαν, κατέβη εἰς τὴν πλατεῖαν, καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ταχυδάτων νὰ ἄλθωσι πρὸς τὴν Βασιλομήτορα. Ὁ Δάλλας δὲν εἶς τῶν ἐπιτημοτέρων ἀρχηγῶν τῶν Σείκων, καὶ ἀγαπητὸς εἰς τοὺς συστρατιώτας του. Η φωνὴ του ἐπομένως ἡκούσθη εὐμενῶς ὑπὸ αὐτῶν. Πρὸ πάντων δὲ παρέσυρε τοὺς ἄλλους τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀλλάρδου, τοῦ Βεντούρα καὶ τοῦ Σαγγαραμάζιου, οἵτινες ἐσπεύσαν προθύμως νὰ ὑπακούσωσιν.

Ως δὲ ἦθον οἱ ἀξιωματικοὶ πρὸς τὴν Ράνην, ἡ ἐπιτηδεία αὕτη γυνὴ τοὺς ἐδέχθη μὲ τόσην χάριν, τοῖς ὡμίλησαν μὲ τόσην γλυκύτητα καὶ ζωρότητα περὶ τῶν προλαβόντων κατορθωμάτων των, τοὺς παρεκάλεσε τόσον ἐγκαρδίως νὰ προστατεύτωσι τὰ δικαιώματα τοῦ οἰκου τοῦ ἀδυνάτου ἐγγόνου τοῦ Φουνζίτ, νὰ καλύψωσι διὰ τῶν ἀσπίδων των τὸ ἀπειλούμενον στήθος τοῦ τέκνου της, τὸν μόνον περισωζόμενον ἀλαττόν τῆς ἐνδόξου γενεᾶς, τὸν μόνον νόμιμον Ευσιλέα των, οἱ λόγοι της ἡσάν τόσου κατανυκτικοὶ, καὶ ἡ καλλονή της τόσου εὐγλωττος, καὶ αἱ ὑποσχέσεις της τόπον ἐπιτήδειοι, ὥστε δῆλοι ἡλεκτρισθέντες ὑπὸ αἰφνιδίου ἐνθουσιασμοῦ, ἀνέκραξαν ὡς ἔξ ένδος στόματος, πολλάκις ἐπαναλαμβάνοντες·

— Ζήτω ἡ Βασιλομήτωρ Ράνη, Ζήτω Δουλίπ, ὁ Μαγαρεύας!

Καὶ ὁ σπινθήρ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ διελόθη ἐν ἑπτῇ ὄρθαλμοι ἔκειθεν εἰς δῆλας τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, εἰς δῆλον τὸν ἀπειρον περικεγμένον λαὸν, καὶ ἡ χαρούσσυνος ἔκεινη κραυγὴ ἔξερόγυν ὡς ἀδιάκοπος ἔφοντὴ κιλυνδουμένη δι’ δῆλης τῆς πλατείας, καὶ μετ’ ὀλίγον δι’ δῆλης τῆς πόλεως, καὶ οἱ Σείκαι προσεπαίνεις ἀλόρη κρούοντες τὰς λόργυλας κατὰ τῶν ἀσπίδων των, καὶ τὸ πυλοδολικὸν ἡσπάσατο διὰ γενικῆς ἐπιπροσκροτήσεως τὴν χαρούσσυνον διακήρυξιν ταύτην.

ΙΒ.

Μετὰ δὲ τὴν πάνδημον ταύτην ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς πόλεως, ἡ Ράνη ἐβαλοῦσα σιωπὴν,

— Διὰ νὰ ἐπαναφέρωμεν τὴν εἰρήνην εἰς τὸν λαὸν, καὶ τὴν ἀρμονίαν εἰς τὴν διοίκησιν, εἴπεν, ἀνάγκη πρὸ παντὸς ἄλλου ν’ ἀναπληρώσωμεν δῆτα κενὰ ἀφίσαν εἰς αὐτὴν τὰ σημειεινὰ δλέθρια συμβάντα. Η θεία δίκη ἐτιμώρησε τὸ μέγα ἔγκλημα τοῦ Βεζέρου διὰ τῆς χειρὸς μεγάλου κακούργου. Δάλλαςίγγ, σὲ διορίζω ἐν ὄντοματι τοῦ οἰκου μου Μαγαρεύρην ἀντὶ τοῦ Δεύαν.

Οἱ Δάλλας προσελθόν τότε, ἐφίλησε μὲ βαθύτατον

σέβας τὸ κράσπεδον τοῦ ἐνδύματος τῆς Βασιλομήτορος.

— Οἱ Λάδοιτ, ἔξηκολούθησεν ἡ Ράνη, εἶχε γίνει ἡ μάστιξ τοῦ Πενταποτάμου. Διὰ τῶν ἀνοικουργημάτων του κατήγυρνε τοὺς ἀνδρεῖους Σείκας, ὃν ἦτον ὁ ἀνάξιος ἀρχηγός. Χθές ἀκόμη ἤπασε μίαν τῶν εὐγενεσέρων τῆς Λαχώρας θυγατέρων. Τοῦ Δεύαν, τοῦ ἀλλοτε πιστοῦ καὶ ἀγωστωμένου, τίς ἄλλος εἶναι πιθανὸν διτεῖστε τὴν χεῖσα εἰς τὸ φρικτὸν ἀνόμημα, εἰμὴ αὐτὸς, διὸ ἔχετε σῆμερον ἀναζιδώς ἀπολέψαντα εἰς τὸν θρόνον; Άς σπαχθῇ! Ἄγετε! Θέλω νὰ δικασθῇ αὐθημερόν, καὶ ἀν κριθῇ ἔνοχος, νὰ τιμωρηθῇ ἀπὸ γειτρᾶ δημιουρίου. Ανδρεῖοι Σείκαι, κατὰ τὴν ἀπόρησιν τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός μου ἐμπιστεύομαι τὴν διοίκησιν τῶν πεζῶν εἰς τὸν στρατηγὸν Βεντούραν, τῶν ἵππων εἰς τὸν Ἀλλάρδον. Ἀλλὰ δὲν κρίω εὐλογὸν νὰ καταργήσω τοῦ Σιρδάρου τὴν θέσιν, καὶ τὴν ἐμπιστεύομαι εἰς ἔνα τῶν εὐγενεστέρων καὶ κατὰ τὴν γέννησιν καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, εἰς ἔνα οὐκ ἀνδρίχι προσέλαβε τὴν ἡλικίαν. Διορίζω Σιρδάρην τὸν Ἰράν-σίγγ.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Σείκων, ἰδόντες κατὰ τὴν κρίσιμην ταυτὴν ἡμέραν τὴν σπανίαν ἑτοιμότητα πνεύματος, γενναιότητα καὶ δραστηριότητα τοῦ οἰκου τοῦ Δεύαν, ἐπευρήμησαν εἰς τὸν διορισμὸν τούτον. Ὁ δὲ Ἱράν, προσελθών, προσεκύνησε καὶ αὐτὸς καθ’ ὃν τρόπον καὶ ὁ Δάλλας, τὴν Βασιλίσσαν, καὶ ἐζήτησε συγχρήματα πρὸ την χάριν, νὰ διορισθῇ γενικὸς ὑπασπιστής τοῦ στρατοῦ ὁ ταγματάρχης Σαγγαραμάζιτης, ὅπερ ἐνικρίθη ἀμέσως, πρὸ μεγίστην εὐχαρίστησιν τῶν Σείκων, οἵτινες ἐσέβοντο τὰς στρατιωτικὰς ἀρέτας τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου, ἀδίκιας παραμεληθέντος εἰς ταπεινὴν θέσιν ὑπὸ τοῦ Ἀδσίτ.

Τέλος ἡ Βασίλισσα τοῖς εἶπεν·

— Εἶποτέρευτας, ἀνδρεῖοι ἀρχηγοὶ εἰς τὰς θέσεις σας, καὶ διαβεβαιώσατε τὸν πιστόν μου στρατὸν περὶ τῆς Βασιλίκης εὐμενείας τοῦ Μαχαράζ καὶ ἐμού. Ἀλλὰ πρὶν προῶμενεις οὐκαν δήποτε ἐργασίαν, πρέπει νὰ προοιμικωμεν εἰς τοῦ οἰκου μου τὴν Βασιλίσσαν διὰ τελετῆς πενθήμου. Ιμπρός μας κείται ὁ νεκρὸς τοῦ Βασιλέως καὶ συζύγου μου Σείρο-σίγγ. Πρῶτον εὐεξέστης χρέος ἀς ἐκπληρώσωμεν, ἀποδιδούτε τις τελευταῖς τιμάς. Ο τόπος τοῦ τραγήκου φόνου του ἀς ἀγνούθῃ διὰ τῆς πυρᾶς του, καὶ ἡ ἐπίσημος αὐτὴ παράταξις ἀς μεταβληθῇ εἰς ἐπικηδείαν πομπήν. Υπάγετε, διατάξατε τὸν στρατόν. Βεζέρην, διάθετε τὰ τῆς ηπεδαῖς.

Οἱ ἀρχηγοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πλατείαν, παρέταξαν τοὺς Σείκας ἐκ νέου, διύτι κατὰ τὰ συμβάντα τὰς πρωτίας αἱ τάξεις των εἶχον συνταρχθῆ, καὶ ἀπαγγείλαντες τους τοὺς λόγους τῆς Βασιλίσσης, τοὺς κενέπληγαν νέου ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ δὲ νέος Βεζέρος ἔδωκε τὰς ἀνηκούσας διαταγὰς, καὶ ἐν τῷ ὅμα ἀναριθμητα ἀρωματικὰ ἔύλα ἀλόρης συνεσωρεύθησαν εἰς τῆς πλατείας τὸ μέδον, καὶ ἔμπειρος χεῖρος τέκτονος τὰ συνέπτασεν εἰς πυρὰν μεγαλοπρεπῆ. Πάντες δοι μεγίστανες καὶ προοχύτες τῆς Λαχώρας παρέλασον τὸν κατὰ γῆς κείμενον νεκρὸν τοῦ Βασιλέως, τὸν θείαν ἐπὶ φορείου χρυσῆρι, τὸν κατεκάλυψαν μὲ πορφύραν, καὶ προποσευμένης μουσικῆς πενθήμου, παρεπομένων δὲ τῶν ἱππων καὶ ἐλεφάντων του, καὶ

έπιστημας καὶ θραδέως ἐπικροτούντων τῶν πυροθόλων, τὸν ἔφερον καὶ τὸν ἐναπέθεσαν ἐπὶ τὴν πυράν.

Άλλ' ἐνῷ εἰς νὸν νεκρὸν θασιλέα ἀπεδίδοντο τοιαῦται τιμαῖ, τὸ πτῶμα τοῦ Δεῦδαν, ὡς φονέως, ἐπρεπε νὰ κατακερματισθῇ καὶ νὰ φιλοθῆ εἰς τὰ δρενα. Ή συσσήνης ὅμως τοῦ Ἱρά φιλοποργία ἐπανίστατο κατὰ τῆς ἰδέας ταύτης δι' ὁριθεὶς εἰς τοὺς πόδας τῆς θασιλίσπης, παρεκάλεσε μετὰ δακρύων νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ φέρῃ καὶ αὐτὸς εἰς πυράν τὸ λείψων τοῦ πατρός του.

— Δὲν θέλω νὰ σ' αρνηθῶ τίποτε σήμερον, Ἱράσιγγη, ἀπάντησεν η θασιλισσα. 'Άλλ' ὁ πατέρος σου ὑπῆρξε φονεὺς. Εἴστω, δὲν τὸ ἐμποδίζω ἀς ἀποδοθῇ εἰς αὐτὸν η τιμὴ τῆς πυρᾶς, εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς μαχρᾶς καὶ πιστῆς του ὑπηρεσίας, ἀλλ' ἀς μὴν εἶπῃ τις διτὶ ἀφρητα ἀτιμώρητον τὴν στυγεράν καὶ ἀνόσιον πρᾶξίν του. Σοὶ ἐπιτρέπω νὰ τὸν θέσης ἐπὶ πυρᾶς, ἀλλ' ἐπὶ τῆς αὐτῆς πυρᾶς ἐφ τῆς ἐτέθη ὁ βασιλεὺς. Ή κάνις τοῦ φονέως ἀς ἀναμιγγῇ μὲ τὴν τοῦ θύματος, καὶ ἀς αἰσθάνηται εἰς ἔκαστον αὐτῆς μόριον τὴν αἰωνίαν ἀλγοδόνα τῶν δηγμάτων τῆς συνειδήσεως!

Οἱ Ἱράς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ καταβρέχων μὲ τὰ δάκρυα του τὸν νεκρὸν τοῦ πατρός του, τὸν μετέφερε, ξοδείᾳ τῶν Σείκων, εἰς τὴν θασιλικὴν πυράν. Καὶ ἦσαν τῷρντι ἀντικείμενον αἰωνίου ἔλεου, θέαμα πιέσαν τὰς καρδίας ὅλων τῶν παρεστώτων, οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες, ὃν δὲ εἰς ἐνέπλησε τὸν ἄλλον εὔεργεσιῶν, οὗτος δὲ ἀντέμειψεν ἔκεινον διὰ δολοφονίας, κείμενοι πλησίον ἀλλήλων εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν κλίνην.

Τότε η Πάνη κατέβη μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπὸ τοῦ ἔζωστου ὅπου ἐκάθιτο, καὶ προσελθούσα εἰς τὴν πυράν, ἀπέθεσε τελευταῖον φίλημα εἰς τὴν χείρα τοῦ νεκροῦ θασιλέως· κόψατα δὲ τὴν χρυσὴν κόμιν της, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν ἥδη ἐγειρομένην φλόγα, προσφέρουσα ἐπικηδείους εὐχάριτας. Κατὰ τὴν τὴν στιγμὴν ἐφάρν ἐκ τῆς ἐναντίας διευθύνεως ἐρχομένη γυνὴ μελανείμων, τὴν κόμην λυτὴν ἔχουσα, καὶ κρατοῦσα τριετὲς παιδίον ἐκ τῆς χειρός. Ή γυνὴ ἦν η Λέελα. Πλησιάσασα δὲ εἰς τὴν πυράν,

— Όταν ἀπέθηκεν δὲ Κουρόν, εἶπε μεγαλοφύνως, ἀπεδειλίασα πρὸς τὸν θάνατον, καὶ ἀπέρυγγον τὴν κοινὴν τύχην τῶν χηρευούσων γυναικῶν. Αλλὰ σήμερον ἔχεινεστα ἀληθῶς. Σύζυγός μου ἦν δὲ Δεῦδαν, δὲν ταῦθα κείμενος. Αὐτὸν χρεωστῶ ν' ἀκολουθήσω εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν. Τὸ παιδίον τοῦτο, ἐπρόσθετο λαμβάνουσα τὸν νέον Δασοβάρερ εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ φιλοῦσα περιπαθῶς αὐτὸν εἰς τὸ στόμα, δὲν εἶναι θασιλέως υἱός· μὴ τὸν φοβηθῆς, ὡς Πάνη, ποτὲ, μὴ θελήσῃς νὰ τὸν τιμωρήσῃς διὰ τὴν γέννησίν του. Δὲν εἶναι, οὕτω θὰ εἶναι ποτὲ ἀντιζηλος τοῦ υἱοῦ σου. Εἰς δὲ τὸν ἐμπιστεύομαι, ὡς Ἱρά· Δός μοι ὑπόσχεσιν ὅτι θενά τὸν σώσῃς. Εἶναι διμοπάτριος ἀδελφός σου.

Καὶ παραδοῦσα τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἱρά, ὅστις τὸ ἐδέχθη περιπαθῶς ὡς υἱὸν τοῦ πατρός του,

— Ζῆθι καὶ εὐτύχει, υἱέ μου, ἐπανέλαβεν· ὡς πρὸς σὲ ἔχω θύσυχον τὴν ψυχήν. Η ἐδική μου θέσις ιδού την.

Καὶ σύνη μ' εὐσταθές θήμα εἰς τὴν πυράν. Ξεκενὲς δὲ ὑψωσε τὴν φωνὴν πάλιν.

— Εἶμαθα, ὡς Πάνη, ἐπὶ ζωῆς μας ἀντίζηλοι, εἶπε. Καὶ ἐμὲ μὲν δις χήραν, καὶ τεταπεινωμένην, αἱ-

ρουσι πρὸς τὸν οὐρανὸν αἱ πτέρυγες τῆς φλογός. Σὺ δὲ μένεις ἐπὶ τῆς γῆς θριαμβεύουσα, σὺ λαμπρὰ αὐτοκρατόρισσα τοῦ Πενταποτάμου. Δὲν σὲ φθονῶ, ἀδελφή· 'Άλλ' ἀναλαμβάνεις έπειτα δυσβάστακτον, τὸ σκῆπτρον τοῦ 'Ρουζίτ, εἰς χεῖρας γυναικὸς καὶ παιδίου. Φοβήθητι τοὺς κραταιούς σου γείτονας· τοὺς ἐγνώρισα ἐκ τοῦ πλησίου, καὶ σοὶ λέγω, φοβήθητι! Φοβήθητι τὰ πάθη τῆς καρδίας σου· εἶναι οἱ κινδυνοδέσεροι τῶν ἔχθρῶν.

Τότε αἱ φλόγες τὴν περιεκύλωσαν πανταχόθεν μὲ τὰς τρυζούσας τῶν ἔλικας. Πάντες, καὶ αὐτὴ η Ράνη, ἀπεστράφησαν μετ' οἴκου, καὶ δὲ Ἱράς ἐνῷ συνώδευε τὴν θασιλισσαν ἐπιστρέφουσαν, ἀπέμαζεν ἐν δάκρυ παταρέόν εἰς τὰς παρειάς του.

Η δὲ θασιλισσα, ἀριχθεῖσα πάλιν εἰς τὸν ἔζωστην, ὅπου εἶχε μείνει η Πειρίττα μετὰ τῶν αἵλικῶν, ἐσράφη πρὸς τὸν Ἱράν, θαδίζοντα ἀμέσως ὄπίσω της.

— Σιρδάρη, τῷ εἶπε μειδιῶσα. Εἴχω μίαν πρώτην διαταγὴν νὰ σοὶ δώσω. Σοὶ ἐμπιστεύομαι τὴν νέαν ταύτην, τὴν θυγατέρα τοῦ Χεράγη. Σοὶ διατάττω νὰ τὴν ἀγαπᾶς. Ελπίζω δὲ τὸν πρὸς τοῦτο κανὸν δὲν θὰ δειχθῆται σιρδάρης παρήκοος καὶ προδότης, ὡς διπράτογός σου. Θὰ σᾶς ἐνώσω εἰς πρώτην ἐορτὴν ἐγὼ η ιδία.

Αμφότεροι ἔκλινον ἐρυθρώντες καὶ ησπάσθησαν ἀλληλοιδιαδόχως τὴν χεῖρα τῆς 'Ράνης.

Ἐπειτα δὲ, ἔχουσα ἔκδεξιῶν τὸν Μαχαραῦὸν Δουλίπ-σιγγη, καὶ ἔξ αριστερῶν τὸν Βεζίρην Λάλλ-σιγγη, ἐπέστρεψε πρὸς τὰ ἀνάκτορα, ἀλαλάζοντος τοῦ πλήθους, καὶ ἐν παρατάξει ἀναχωρούντων τῶν στρατευμάτων.

Ἐνῷ δὲ ἀνέθαινε τὴν πλατεῖαν ἐπίσημον ἀναβάθμον τῶν ἀνακτόρων, ἦν ἐκόσμους ἐκατέρωθεν μεγάλοι ἐλέφαντες λίθινοι, ἐστράφη πρὸς τὸν Λάλλ-σιγγη, μὲ πονηρὸν ἀλέμημα τῷ εἶπε.

— Μαχαρεζίρη, εἰς τὸ ἔζης ιδού τῶν ἀνακτόρων η εἶσοδος!

Ἐπισημεῖος τοιούτος ήταν οὐασίς της Λεέλας οἱ τελευταῖοι λόγοι δὲν ἤργησαν νὰ ἐπαληθεύσωσι. Τρία ἔτη μετὰ ταῦτα ὁ στρατὸς τῆς Ἀγγλικῆς Ἐταιρίκας κατετρόπου τοὺς Σείκους, ἔκρινε τὸ ημισυ τῆς ἐπαρχίας αὐτῶν, συνελάμβανε τὸν Δουλίπην, καὶ περιβάλλων αὐτῷ πορφύρων ἐπὶ χλευασμῷ, τὸν ἐστελλε νὰ θασιλεύσῃ, ἐστεμμένον αἰγαλόλιτον· καὶ μετὰ ἐνέτος ἀκόρη, φρουρὰ θρετανικὴ εἰσῆλθε διὰ συνθήκης εἰς αὐτὴν τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Πενταποτάμου, μισθομένην ὑπὸ τῶν Σείκων, μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος τοῦ Μαχαρκῦ, καὶ τὸ ἀξιωμα τοῦ Σιρδάρου ἀνέλαβεν αὐτὸς ὁ Αγγλος στρατηγός. Τέλος δὲ αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις τῆς Ιγδικῆς μας λέγουσιν δὲ τὸ η μὲν θασιλομήτωρ 'Ράνη ἐξορισθεῖσα κατεκλείσθη εἰς φρούριον, δῆθεν διὰ τῶν ήθῶν της τὴν ἀκολασίαν, δὲν ἐραστής της Λάλλ-σιγγη ἀπεβλήθη τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῆς Λαζώρας, καὶ δέσμιος ἐκομίσθη εἰς τὰς Βρετανικὰς Ίνδιας.

A. P. P.

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΚΑΥΚΑΣΙΩΝ.

Τὰ Καυκάσια ὅρη κείνται πρὸ πολλοῦ ἐντὸς τοῦ Ρωσικοῦ Κράτους, δὲν ἀνήκουσιν ὅμως καὶ εἰς αὐτό. Οἱ ἄγριοι τῶν κάτοικοι, διαφόρων γλωσσῶν